

Arrest

nr. 222 369 van 6 juni 2019
in de zaken RvV X en X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. MARIS
Sint-Janslaan 1
3590 DIEPENBEEK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 september 2017.

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 11 maart 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. KERKHOF, loco advocaat L. KERKHOF, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Voorafgaande opmerking met betrekking tot de rechtspleging

Ter terechtzitting van 5 april 2019 meldt advocaat H. Kerkhofs zich loco advocaat L. Kerkhofs aan namens de verzoekende partijen. Aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot op heden noch schriftelijk noch mondeling ter terechtzitting in kennis werd gesteld van een wijziging van de door de verzoekende partijen gekozen woonplaats, blijft deze behouden op het adres dat werd opgegeven in de verzoekschriften en wordt weergegeven in de hoofding van dit arrest. In de mate dat uit het ter terechtzitting verschijnen van een andere advocaat dan deze die de verzoekschriften heeft ingediend een opvolging onder advocaten zou moeten worden afgeleid, komt het niet aan de Raad toe hieruit

tevens een wijziging van de gekozen woonplaats af te leiden. Een dergelijke wijziging dient immers steeds uitdrukkelijk te gebeuren.

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 5 november 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Zij worden op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) gehoord op 12 juli 2017.

1.2. Op 14 september 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van eerste verzoeker (hierna: verzoeker) een beslissing tot weigering van de vluchtelingen-status en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een Afghaans staatsburger te zijn, van etnische afkomst bent u een Tadzjiek en u bent een moslim van de Soennitische strekking. U bent 46 jaar geleden geboren in Kach Qala, een dorp in het district Ghazni van de gelijknamige provincie. Veertien jaar geleden trouwde u met [F.N.], zij was afkomstig van Kabul en trok bij u in na het huwelijk. Jullie kregen in 2006 een zoon genaamd [A.W.].

Vroeger was u werkzaam als metser en in 2014 of 2015 startte u een winkel dankzij de financiële steun van uw moeder. Op een dag sprak de taliban u aan en vroeg u waarom u hen niet hielp. Het was volgens hen namelijk uw plicht om met hen te vechten en als u daar niet toe in staat was moest u hen financieel steunen. Na dit gesprek kwam de taliban maandelijks 25.000 Afghani innen in uw winkel. Na zeven of acht maanden was u niet meer in staat om dit bedrag te betalen en u vertelde dit ook aan de taliban. De taliban kwam hierna nog twee maal terug om het geld alsnog te innen, maar telkens verlieten ze uw winkel met lege handen. Op de zesde dag van de twaalfde maand van het jaar 1436 volgens de Islamitische kalender (gregoriaanse kalender: 20 september 2015) ontving u een dreigbrief van de taliban waarin geschreven stond dat u vermoord zou worden wanneer u de taliban niet hielp. U moest even bekomen van dit nieuws en ging later die dag terug naar uw winkel. De volgende dag werd u om half vier of half vijf ontvoerd door de taliban. Ze hielden u gedurende vijf dagen en nachten gevangen. Intussen waren uw nonkel en de moellah van uw moskee op de hoogte van uw ontvoering en zorgden zij voor uw vrijlating. De dag na uw vrijlating kwamen uw nonkel en moeder met u praten en zij besloten dat u moest vluchten. U verliet dan ook de volgende dag met uw vrouw en kind uw geboortestreek en reisde naar België waar u op 5 november 2015 asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende originele documenten voor: uw tazkara, de tazkara van uw vrouw, de tazkara van uw zoon, de toestemming voor de uitbating van uw winkel, de dreigbrief van de taliban en de verklaring van de dorpsoudsten.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet. U heeft het Commissariaat-generaal namelijk niet kunnen overtuigen van de afpersing en rekrutering door de taliban en dit omwille van de volgende redenen.

Vooreerst kan het Commissariaat-generaal geen geloof hechten aan de zogenaamde poging van de taliban om u te rekruteren. Zo beschikt u ten eerste niet over eigenschappen die een meerwaarde kunnen betekenen voor de taliban. Volgens uw verklaringen was u namelijk ongeveer 44 jaar oud wanneer de taliban u benaderde en beschikte u niet over specifieke vechtervaring die de manschappen van de taliban konden verrijken (CGVS p.3, 9). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt evenwel dat de taliban beschikt over voldoende kandidaat strijders omwille van het algemeen wantrouwen ten opzichte van de overheid in Afghanistan (zie document 2 in blauwe map). De taliban rekruteert bijgevolg vooral mensen die een specifieke meerwaarde voor hen kunnen vormen. Aangezien de taliban zelf steeds vaker in direct conflict staan met de International Security Assistance Force (ISAF) hebben ze

voornamelijk nood aan militaire expertise en daarom richten ze zich voornamelijk op mannen met een militaire achtergrond (zie document 2 in blauwe map). Aangezien u verklaarde dat u slechts twee verschillende jobs heeft uitgeoefend, metselaar en winkeluitbater, blijkt u dus niet over een interessant profiel te beschikken voor de taliban (CGVS p.9). Bovendien valt u met uw vierenveertigjarige leeftijd niet onder de categorie van jonge mannen van vechtleefijd waarnaar verwezen wordt in de "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van april 2016 waarvan ook een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier (zie document 1 in blauwe map). Ten tweede zijn uw verklaringen omtrent de rekruteringswijze van de taliban in strijd met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Uit deze informatie blijkt namelijk dat de taliban voornamelijk gebruik maakt van de lokale tradities, religieuze netwerken en heersende loyaliteiten om zo mensen te dwingen om hun rangen te vervoegen (zie document 2, p.9, 12 en document 1, p. 14 in de blauwe map). Uw verklaring dat u persoonlijk werd aangesproken door de taliban, die zo de lokale structuren omzeilde, is dus reeds zeer opmerkelijk. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat de taliban geweld tracht te vermijden bij rekrutering om op die manier aan populariteit te winnen bij de lokale bevolking (zie document 2, p.10, 19 in de blauwe map). Het is bijgevolg zeer vreemd dat de taliban deze aanpak zou wijzigen om u te dwingen hen te vervoegen, zeker aangezien u noch over de jeugdige leeftijd of specifieke ervaring beschikt die de taliban ervan zou kunnen overtuigen dat het de inspanning waard is om van werkwijze te veranderen. Uw beperkte meerwaarde voor de taliban staat bovendien in schril contrast met de energie die de taliban in uw rekrutering zou hebben gestoken. Zo verklaarde u dat de taliban nadat u niet meer in staat was het geld te betalen nog drie keer naar de winkel kwam, hierna een dreigbrief stuurde en u daarna ontvoerde (CGVS p.13). Het is hierbij niet geloofwaardig dat de taliban zodanig veel tijd in u zou steken terwijl uw meerwaarde voor hen te verwaarlozen was. Er kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de poging tot rekrutering door de taliban.

Ten tweede acht het Commissariaat-generaal het niet geloofwaardig dat de taliban u viseerde omwille van financieel gewin. Zo verklaarde u dat u gedurende zeven of acht maanden telkens 25.000 Afghani betaalde aan de taliban, wat in totaal om een bedrag tussen de 175.000 en 200.000 Afghani gaat, maar dat u nadien niet meer in staat was om het bedrag te betalen (CGVS p.13). Het is echter niet geloofwaardig dat u het bedrag niet meer kon betalen aangezien u 400.000 Afghani kreeg van uw moeder om uw zaak te starten en dat u 18.000 dollar betaalde voor uw reis naar Europa, hetgeen omgerekend volgens de huidige wisselkoers gelijk is aan een bedrag van 1.231.262,60 Afghani's (CGVS p.10, 17, verklaringen DVZ, punt 30). U was bijgevolg duidelijk in staat om het bedrag aan de taliban te betalen en zo uw veiligheid te garanderen. Uw tegenstrijdige verklaringen omtrent uw financiële situatie ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Verder is het vreemd dat u, nadat u het bedrag zogenaamd niet meer kon betalen, verschillende maanden in uw winkel bleef werken zonder maatregelen te treffen ter bescherming tegen de taliban (CGVS p.13). Uw verklaringen hieromtrent werden nog vreemder wanneer u verklaarde dat u de taliban tot drie maal toe weigerde te betalen en dat zij telkens zonder reactie de winkel verlieten (CGVS p.14). In het kader van afpersing kan evenwel verwacht worden dat zij u sterker onder druk zouden zetten. Bovendien is het vreemd dat de taliban in uw winkel schijnbaar niet reageerde op uw weigering om te betalen, maar dat ze u vervolgens wel de inspanning leverden om u een dreigbrief te bezorgen (CGVS p.13). Er kan dus ook aan uw verklaringen betreffende de afpersing door de taliban geen geloof gehecht worden.

Aangezien zowel uw verklaringen over de gedwongen rekrutering als over de afpersing door de taliban reeds ongeloofwaardig werden bevonden, is het bijgevolg ook ongeloofwaardig dat u omwille van dezelfde redenen ontvoerd werd door de taliban. Ook hieromtrent legde u bovendien ongeloofwaardige verklaringen af. Zo kon u weinig informatie geven over de manier waarop uw nonkel uw vrijlating regelde (CGVS p.16). U wist zelfs niet of er losgeld betaald werd voor uw vrijlating (CGVS p.16). Hoewel u niet bij deze onderhandelingen aanwezig was, kan toch verwacht worden dat u met uw nonkel heeft gesproken over de voorwaarden waaronder de taliban uw vrijlating toeliet. Deze voorwaarden zouden namelijk een grote impact kunnen hebben op u, uw nonkel en het dorp. Bovendien is het zeer opmerkelijk dat uw vrouw, die in uw huis verbleef gedurende uw ontvoering, ook nauwelijks kon vertellen over uw ontvoering en de onderhandelingen voor uw vrijlating (zie gehoorverslag echtgenote, p.8). Uw vrouw was natuurlijk ook niet aanwezig bij de onderhandelingen, maar gezien de angst en bezorgdheid die de ontvoering van een echtgenoot teweeg kan brengen, kan op zijn minst verwacht worden dat uw vrouw enige informatie over dit proces heeft opgevangen. Aangezien u of uw vrouw hier nauwelijks informatie over konden geven wordt de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas wederom bevestigd. Verder was uw gedrag in strijd met de door u aangehaalde vrees. Zo verklaarde u dat u terug naar uw winkel ging nadat u de dreigbrief gekregen had en nadat u reeds meermaals bezocht werd door de taliban in uw winkel (CGVS p.13, 16). Dit gedrag ondermijnt de door u aangehaalde vrees dan ook in

ernstige mate. Ten slotte zijn uw verklaringen omtrent het moment van vertrek uit Afghanistan tegenstrijdig. Zo werd u bij het begin van het interview gevraagd naar het laatste religieuze feest dat u vierde in Afghanistan en u verklaarde dat u tijdens het Offerfeest Afghanistan verliet (CGVS p.4). U legde echter ook een dreigbrief voor die gedateerd is op de zesde dag van de twaalfde maand van het jaar 1436 van de zonnekalender (gregoriaanse kalender 20/09/2015) en u verklaarde dat u de dag nadat u de dreigbrief ontving ontvoerd werd en gedurende vijf dagen gevangen gehouden werd door de taliban (CGVS p.4, 16). Dit betekent dat u op 25 september 2015 vrijgelaten werd, wat in 2015 de laatste dag van het Offerfeest was. Het is bijgevolg zeer opmerkelijk dat u niet meteen verklaarde dat u gedurende het offerfeest ontvoerd was en dat u dit feest dus niet echt kon vieren. Aangezien u er niet in slaagt om zulke relevante informatie spontaan aan te brengen wordt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag wederom ondermijnd.

De documenten die u voorlegt kunnen de bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De tazkara van u, uw vrouw en uw zoon en de toestemming voor het uitbaten van uw winkel tonen hoogstens uw identiteit en herkomst aan, waaraan niet getwijfeld wordt. Wat betreft de dreigbrief van de taliban en de verklaring van de dorpsoudsten dient gesteld worden dat deze documenten slechts bewijswaarde hebben wanneer ze een geloofwaardig relaas ondersteunen wat hier niet het geval is. Bovendien verklaarde u zelf dat de verklaring van de dorpsoudsten opgesteld na uw interview bij Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS p.18). Tijdens uw interview hadden ze u gevraagd naar documenten om uw relaas te staven en u heeft dan gevraagd aan de dorpsoudsten om uw verklaringen te bevestigen (CGVS p.18). Dit document omvat dus slechts een weergave van uw verklaringen en heeft bijgevolg geen bewijswaarde.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielaanvraag ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielaanvraag redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielaanvraag op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielaanvraag en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielaanvragers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging

van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u in Serahi Alouddin in Kabul een netwerk heeft dat zowel bereid als in staat is om u en uw gezin op te vangen. Uw vrouw is geboren in Kabul en haar ouders leven hier nog steeds, net als haar twee zussen, haar broer, haar nonkel langs moederszijde, haar drie tantes langs moederszijde, haar twee nonkels langs vaderszijde en haar vier tantes langs vaderszijde (CGVS p.4, 5, 8). Bovendien is uw nonkel langs moederszijde de buurman van uw schoonouders in Kabul (CGVS p.5). Jullie hebben, ook in België, een of twee keer per week contact met de familie van uw vrouw in Kabul (zie gehoorverslag echtgenote, p.5). Er kan bijgevolg besloten worden dat u over een voldoende breed netwerk beschikt in Kabul. Dit netwerk is bovendien ook in staat om u en uw gezin op te vangen aangezien een groot deel van hen met zekerheid over een eigen woning beschikt. Zo beschikken de ouders van uw echtgenote over hun eigen woning in Kabul waar u samen met uw echtgenote een jaar na jullie huwelijk verbleven hebben voor een maand (CGVS p.8, zie gehoorverslag echtgenote, p.4). Uw echtgenote beschreef haar ouderlijk huis als een gewoon goed huis (zie gehoorverslag echtgenote, p.4). Ook al de broers en zussen van de vader van uw echtgenote beschikken over hun eigen woonst, hetgeen toch op enige welvarendheid wijst (zie gehoorverslag echtgenote, p.4). Ook uw eigen nonkel langs moederszijde beschikt over zijn eigen huis (CGVS p.6). Gezien het feit dat u in Kabul familie heeft die het vermogen heeft om u en uw gezin op te vangen en die getoond heeft om bereid te zijn om jullie te helpen kan ervan worden uitgegaan dat u in Kabul over een redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat jullie en jullie familie beschikken over genoeg financiële middelen om zich in een nieuwe stad te vestigen. U bezit samen met uw moeder 10 jerib landbouwgrond als eigendom. Deze landbouwgrond wordt bewerkt door een boer (CGVS p.6). U heeft overigens de kostprijs van uw reis naar België van 18.000 dollar kunnen betalen zonder dat u verplicht werd deze gronden te verkopen (CGVS p.17, verklaring DVZ, punt 30). Bovendien was u in staat om een eigen winkel te openen met de 400.000 Afghani die uw moeder u gaf (CGVS p.9, 10). Aangezien uw moeder u zomaar dit bedrag kan schenken, wijst dit op een grotere rijkdom van uw familie. Bovendien verklaarde u zelf dat uw nonkel langs vaderszijde een rijke man was die zelf niet moest werken voor inkomsten, maar boeren had die zijn landen bewerkten (CGVS p.5). Hij betaalde uw reis naar België en is dus duidelijk in staat moeten zijn om uw gezin financieel te ondersteunen waar nodig.

Daarnaast spreekt u Dari en een beetje Pashtou (CGVS p.4). Uzelf heeft een winkel geopend en heeft u dus ook ervaring met het starten van een eigen zaak. Gezien u ook over een steunend netwerk beschikt en de nodige financiële middelen heeft, zou u ook in staat kunnen zijn om een eigen zaak te starten in Kabul. Daarnaast hebt u ook aangetoond zelfredzaam genoeg te zijn om met uw vrouw en kind naar Europa te reizen, hetgeen ook aantoont dat u in verschillende contexten met uw familie kan overleven.

Gevraagd waarom u niet naar Kabul ging na uw problemen, antwoordde u dat de taliban u overal zou vinden (CGVS p.17). Gezien het CGVS geen enkel geloof kan hechten aan uw vervolging door de taliban wordt Kabul voor u als een redelijk vestigingsalternatief gezien. Uw vrouw haalde als probleem bij terugkeer naar Kabul ook aan dat haar netwerk hier beperkt is aangezien zij door haar huwelijk overgedragen werd aan uw familie en zij dus de verantwoordelijkheid over haar verliezen (zie gehoorverslag echtgenote, p.9). Hierbij dient echter nogmaals benadrukt te worden dat uw nonkel langs moederszijde tevens in zijn eigen huis leeft in Kabul, naast het huis van de familie van uw vrouw. Bovendien verklaarde uw vrouw wekelijks een of twee keer contact te hebben met haar familie in Kabul, waardoor haar uitspraak sterk gerelativeerd wordt (zie gehoorverslag echtgenote, p.5).

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.3. Eveneens op 14 september 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van tweede verzoekster (hierna: verzoekster) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Afghaans staatsburger te zijn, van etnische afkomst bent u een Tadzjiek en u bent een moslim van de Soennitische strekking. U bent 35 jaar geleden geboren in Serahi Alouddin in de stad Kabul. Veertien jaar geleden trouwde u met [A.S.N.], hij was afkomstig van het dorp Kach Qala, in het district Ghazni van de gelijknamige provincie en u trok na jullie huwelijk bij hem in. Jullie kregen in 2006 een zoon genaamd [A.W.].

Uw man startte in 2014 of 2015 startte een winkel dankzij de financiële steun van zijn moeder. Hij werd gedwongen door de taliban om hen geld te betalen of anders moest hij met hen meestrijden. Wanneer uw man dit geld niet meer kon betalen stuurde de taliban hem een dreigbrief waarna ze hem ontvoerden. Vijf dagen later kwam uw man gewond thuis en twee nachten later verlieten jullie samen met jullie zoon Afghanistan. Jullie reisden naar België waar u op 5 november 2015 asiel aanvraagde. U legde geen documenten voor ter staving van uw asielrelaas.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich volledig aansluit bij de asielmotieven van uw echtgenoot. Net zoals uw echtgenoot vreest u vervolging door de taliban. Het CGVS heeft na een grondige analyse van jullie beider asielmotieven besloten dat jullie niet aanmerking komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, evenmin als voor de toekenning van subsidiaire bescherming. In hoofde van uw echtgenoot motiveerde het CGVS haar beslissing als volgt:

[idem motivering eerste beslissing]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de samenhang

Uit de gegevens van de dossiers blijkt dat verzoekers hun verzoek om internationale bescherming integraal steunen op de vluchtmotieven die werden aangehaald door verzoeker. De uiteenzetting van de middelen in de verzoekschriften is verder gesteund op de beslissing genomen in hoofde van verzoeker en de twee verzoekschriften zijn gelijklopend.

Gelet op deze omstandigheden is de Raad van oordeel dat beide beroepen een zodanige graad van samenhang vertonen dat het in het kader van een goede rechtsbedeling gepast voorkomt deze samen te voegen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. De verzoekschriften

In de verzoekschriften kan worden gelezen dat verzoekers in wezen het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens geschonden achten.

Wat betreft de weigering van de vluchtelingenstatus, zetten verzoekers in een eerste middel het volgende uiteen:

"In de beschikking dd. 14.09.2017 staat te lezen dat cliënten een ongeloofwaardig vluchtverhaal zouden hebben afgelegd, doch in deze staat het tegendeel vast;

Dat In deze geweten is dat de Taliban actief is in de geboortestreek van verzoeker, waar deze zijn gehele leven gewoond heeft.

Dat verzoeker tot op heden de littekens en andere fysieke gevolgen draagt zoals verbonden aan het geweld hetwelk hem werd aangedaan tijdens de ontvoering dewelke aan de oorsprong ligt van het feit dat verzoeker zijn thuisland diende te ontvluchten.

Dat zulks daarnaast eveneens gestaafd wordt door de voorhanden zijnde stukken, meer bepaald stuk 1, zijnde een medisch attest van Dr. UTEN Sarah, praktijk houdende te (...).

Dat hieruit blijkt dat de tot heden merkbare fysieke gevolgen dewelke verzoeker nog steeds draagt, overeenkomen met de datum alsook met de slagen en verwondingen zoals door hem beschreven tijdens het gehoor dd. 12.06.2017 zodoende dat ook hiervan de waarachtigheid vaststaat.

Dat tot slot de waarachtigheid en geloofwaardigheid van het relaas zoals uiteengezet door verzoeker en diens echtgenote, in twijfel getrokken omwille van louter kleine feitelijke verschillen, zoals wie de deur opende (zijnde de moeder van verzoeker of diens zus), doch dient gelet te worden op de lange tijd dewelke tussen de aankomst van verzoeker te België en het uiteindelijke moment van oproeping voor gehoor voor het CGVS.

In deze is het logisch dat, indien er bijna twee jaar verstrijken tussen het moment van de feiten en het moment waarop men pas gehoord kan worden, de details vervagen, zo eens te meer gelet op de impact hetwelk de feiten gehad hebben op het leven van verzoeker en diens echtgenote.

Dat alsdan de minieme redenen dewelke aangevoerd worden vanwege het CGVS teneinde de ongeloofwaardigheid aan te tonen, in deze niet volstaan.

Dat voor het overige de aangevoerde motieven zoals gehanteerd door het CGVS voldoende zijn weerlegd.

Dat alsdan verzoeker in deze wel degelijk beschikt over een geloofwaardig vluchtverhaal, dat alsdan thans nog steeds een reële dreiging voorhanden is in hoofde van verzoeker en diens gehele gezin.

Dat het vervolgens zo is dat er aan diegene die een asielaanvraag indient, het voordeel van de twijfel wordt gegund in die gevallen waarin aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: (artikel 48/6 lid 2 Vreemdelingenwet)

De verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven alle relevante gegevens waarover hij beschikt, zijn voorgelegd

De verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag

De verzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend;

Het staat vast dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd;

Dat verzoeker daarenboven reeds in het verleden werd blootgesteld aan ernstige schade, hetgeen een duidelijke aanwijzing uitmaakt dat er een gegronde vrees voor vervolging bestaat, en dat het risico op ernstige schade reëel is, daar er geen redenen voorhanden zijn om ervan uit te gaan dat deze ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. (artikel 48/7 Vreemdelingenwet)

Dat voorgaande eveneens wordt gestaafd door het stuk 1, zijnde het medisch getuigschrift zoals bijgebracht door verzoeker.

Dat door het CGVS geen redenen worden aangehaald dewelke doen aannemen dat de schade zoals geleden in deze zich niet opnieuw zal voordoen.

Dat het verzoek tót schorsing en vernietiging van de beslissing dd. 14.09.2017 alsdan gegrond is gelet op bovenstaande."

Wat betreft het vaststellen van een intern vluchtalternatief en de weigering van de subsidiaire bescherming, zetten verzoekers in een tweede, derde en vierde middel het volgende uiteen:

"Bijkomend voert het CGVS aan als reden waarom verzoeker en diens familie zouden dienen terug te keren naar Afghanistan en meer bepaald de gevaarlijke hoofdstad Kabul, dat zij hier terecht zouden kunnen bij de familie van de echtgenote van verzoeker.

De redenering vanwege het CGVS inzake de mogelijkheid tot verblijf te Kabul bij de familie van de vrouw van verzoeker is gebaseerd op onwaarheden.

Mevrouw [N.F.] is niet in de mogelijkheid te gaan inwonen bij haar familie, gelet op het feit dat haar vader reeds van toen zij zeer jong was overleed, waarna de echtgenote van verzoekster alsdan werd opgevoed door haar oom langs vaderszijde.

Dat de reden waarom de echtgenote van verzoekster bij haar oom is opgevoed, ligt in het feit dat de moeder van mevrouw [N.F.] hertrouwd is.

Ze werd alsdan opgevoed door haar oom, die zorg voor haar droeg tot het moment waarop zij kon worden uitgehuwelijkt. Dat zij alsdan huwde met verzoeker en zich vestigde in diens geboortestreek Voormeld feit is alsdan de reden waarom zij aldus niet in de mogelijkheid is zelf terug te keren naar de woonst van haar moeder, gelet op diens nieuwe echtgenoot, waarmee zij eveneens kinderen heeft.

Dat daarenboven blijkt dat mevrouw [N.F.] feitelijk is opgevoed door haar oom, die thans niet meer woonachtig is te Kabul, reden waarom zij geheel geen mogelijkheid heeft tot vinden van steun aldaar. Dat zij noch bij haar stiefvader en diens gezin terecht kan, noch bij haar zuster, blijkt uit stuk 2. Dat gelet op bovenstaande vaststaat dat cliënten niet in de mogelijkheid zijn terug te keren naar hun eigen woonstreek, noch naar enig ander gebied van het land, zodoende dat een terugzending een inbreuk zou betekenen tegen het principe van non-refoulement, zoals vastgelegd in art 33 VN vluchtelingenverdrag. Dat er alsdan geen sprake is van een intern vluchtalternatief en dat alsdan de beslissing dient te worden vernietigd en schorsing van de tenuitvoerlegging ervan dient te worden bevolen."

En:

"Tot slot verwijst het CGVS naar de zogezegde ruime financiële mogelijkheden van verzoeker en diens gezin.

In deze is het zo dat verzoeker gedurende een lange periode maandelijks een naar Afghaanse normen enorme som geld diende af te staan;

Dat hij op een gegeven moment geen reserves meer had en aldus niet meer kon betalen;

Dat het feit dat hij dit niet langer kon betalen de reden is dat hij werd ontvoerd en geslagen door leden van de Taliban;

Dat ten gevolge hiervan hij en zijn gezin het land dienden te ontvluchten.

Met betrekking tot de som geld waarvan gebruik gemaakt werd teneinde de smokkelaar te betalen, wordt stuk 4 bijgebracht. (Stuk 4)

Hieruit blijkt dat het deel van de erfenis van de heer [N.A.S.] geheel werd gebruikt om zijn reis naar Europa te betalen.

Dat het de bedoeling was deze som terug te betalen aan zijn moeder, die inmiddels overleed (Stuk 3 en 5).

Dat het overige bezit van de moeder alsdan per testament beschikt werd toe te komen aan de andere familieleden doch uitdrukkelijk niet aan de heer [N.], zodoende dat er geen enkele rijkdommen noch andere goederen, gronden of andere zaken zijn waar hij recht op heeft bij terugkeer naar Afghanistan, zodoende dat het gezin geheel in armoede zou komen te leven.

Dat alsdan ook wat dit betreft is komen vast te staan dat de argumenten zoals aangevoerd door het CGVS ter weigering van de vluchtelingenstatus dan wel subsidiaire bescherming in deze zijn weerlegd. Zodoende dat concludant de vluchtelingenstatus dan wel ondergeschikt het statuut van subsidiaire bescherming dient toegewezen te krijgen."

En:

"In de uiteenzetting zoals te lezen in de beslissing dd. 14.09.2017, poogt het Commissariaat te doen geloven dat, gelet op de mogelijkheid tot het vinden van een veilige haven elders in het land, het gezin [N.] aldus in de mogelijkheid zou moeten zijn zich te vestigen in Kabul, hetwelk het als een veilig land bestempelt.

Dat zulks geheel niet overeenstemt met de feiten.

Zo blijkt onder andere uit het rapport van Amnesty international daterende van oktober 2017, waarvan de originele Franse en Engelse versie worden gevoegd als stukken 6 en 7.

Hierin staat onder andere het volgende te lezen:

Dat mensen die terugkeren naar Afghanistan het risico lopen op een schending van hun mensenrechten (p.6)

Dat Afghanistan thans in de greep is van een niet-internationaal gewapend conflict tussen de anti- en pro- overheid-groeperingen, waarbij meer dan 20 gewapende groeperingen actief zijn in het land. Dat in 2016 alleen al het dodelijkste jaar ooit was voor burgers met 11.418 doden en gewonden. (p.7,18)

Dat wat betreft burgers die getroffen worden, Kabul de gevaarlijkste provincie is in Afghanistan, met 19% van het totaal aantal getroffen burgers van het land, hoewel burgers uit aile gebieden getroffen worden door dit geweld (p.7,10)

Dat met in Afghanistan een reëel risico loopt gemarteld te worden, hetgeen eveneens een rechtstreekse schending inhoudt van de mensenrechten (p. 7)

Dat de VN Secretaris-Generaal in juni 2017 de situatie reeds klassificeerde als zijnde uiterst gewelddadig en dat ECHO (European Civil Protection against Humantiairian Aid Operations), zoals opgericht door de Europese Commissie reeds in mei van 2017 gesteld had dat de situatie te Afghanistan inmiddels is geëvolueerd töt een acute humanitaire crisis (p.19)

Dat uit het rapport van de VN organisatie UNAMA (United Nations Assistance Mission in Afghanistan) van juli 2017 blijkt dat de situatie in 2017 enkel erger wordt, waarbij tussen 1 januari en 30 juni 2017

reeds 5.243 burgers werden getroffen, waarvan 1.662 doden en 3.581 gewonden, waarvan opnieuw 19% in Kabul. (p.20)

Dat bovendien gebleken is dat kinderen 30% uitmaken van alle getroffen burgers. (p.20) Dat ook tot heden regelmatig aanvallen plaatsvinden waarbij ook steeds burgers getroffen worden, waaronder de aanval in Kabul op 31 mei 2017, 24 juli 2017 en 25 augustus 2017.

(P-23)

Dat er een reëel risico is op vervolging voor die mensen die aanschouwd worden als "Westers", waaronder ook deze die terugkeren van Westerse landen waarvan wordt geoordeeld dat zij "buitenlanders" zijn geworden of dat zij zouden spionneren voor Westerse landen. (p. 24)

Dat diezelfde humanitaire crisis een groot negatief effect heeft op de sociale en economische rechten van burgers, waarbij veel mensen die intern zijn gevlucht naar een ander district of deze die terugkomen geschonden worden in hun rechten; dat velen van hen verhongeren; dat velen van hen geen toegang hebben tot scholen of enige vorm van opleiding; dat er onvoldoende huisvesting is (p. 26-27)

Dat daarenboven ook gebleken is dat verscheidenen teruggekeerden dewelke zagezegd geholpen zouden dienen te worden te Kabul, in feite verlaten gebouwen dienen te kraken, die geen deuren, ramen of daken hebben. (p.27)

Dat de Europese landen, zoals gebonden door het principe van non-refoulement, niet kunnen overgaan tot terugzending naar een land waarbij deze terugzending een schending van dit principe; dat er aldus een onderscheid dient te worden gemaakt tussen het gehanteerde beleid in Europa en de feitelijke situatie te Afghanistan (p. 28)

Dat uit een rapport van de Europese Raad voor Vluchtelingen en Staatlozen te lezen valt dat Duitsland is overgegaan tot louter terugzenden van Afghanen met een strafblad, die een gevaar uitmaken en die hun identiteit niet hebben kunnen aantonen, gelet op de reële dreiging in het land. (p. 31)

Dat aldus een terugzending in feite een schending uitmaakt van de mensenrechten, gelet op de onveiligheid van het gehele grondgebied van Afghanistan, dat middels beschikking dd. 14.09.2017 reeds te kennen werd gegeven dat het onveilig is te Ghazni, woonplaats van verzoeker, zodoende dat het CGVS meende te moeten oordelen dat elders in het land, met name Kabul, wel een veilige haven te vinden zou zijn.

Doch dat in deze ontegenzeggelijk vaststaat dat meer dan 19% van de gewonden en gedode burgers zich bevinden in de provincie Kabul, reden waarom Kabul alsdan geen veilig gebied is, noch zo bestempeld kan worden.

Dat alsdan verzoeker en diens gezin bij een terugzending naar Afghanistan bloot gesteld zouden worden aan verscheidene gevaren, dat alsdan een terugzending in principe reeds een schending uitmaakt van het non-refoulement principe zoals opgenomen in artikel 33 VN Vluchtelingenverdrag.

Dat bovenstaande wel degelijk aantoonde dat zij ongeacht de regio waarover men schrijft, in hun thuisland zich in een onveilige situatie zouden bevinden, dewelke door Amnesty International wordt beschreven als een humanitaire crisis.

Dat in eerste instantie, gelet op de reële kans op vervolging van die mensen die aanschouwd worden zoals Westers waaronder evenzo die mensen die terugkeren uit Westerse landen, zo ook verzoeker, aan verzoeker de vluchtelingenstatus dient te worden toegekend. (Engels rapport, Stuk 6, p. 24)

Dat in ondergeschikte orde, gelet op bovenstaande de kans op reële schade enorm is, zodat verzoeker minstens voldoet aan de voorwaarden teneinde de subsidiaire bescherming toegekend te krijgen.

Dat het tot slot aan de overheid toekomt, gelet op de zorgvuldigheidsplicht, om de feiten waarop zij zich beroept na te gaan. Dat het de motieven zoals aangevoerd door het CGVS aan de nodige motivering en staving, gelet op de voorhanden zijnde stukken dewelke het tegendeel bewijzen. Dat alsdan onderhavige beslissing een schending inhoudt van de zorgvuldigheidsplicht van de beslissing nemende overheid.

Dat daarenboven het daadwerkelijk terugzenden verzoekster en diens gezin zou onderwerpen aan mensonwaardige behandelingen, hetgeen indruist tegen artikel 3 EVRM.

Dat zulks eveneens voldoende reden is om de beslissing te vernietigen en de uitvoering ervan te zien schorsen.

Om verzoeker vervolgens de vluchtelingenstatus toe te kennen.

Om hieraan ondergeschikt aan verzoeker het statuut van subsidiaire bescherming toe te kennen.

Om geheel in ondergeschikte orde, gelet op de gebrekkige motivering vanwege het CGVS, het dossier opnieuw over te maken voor verder onderzoek."

Verzoekers voegen volgende stukken toe ter ondersteuning van hun verzoekschriften:

"Stuk 1: Medisch attest dr. Sarah UTEN, dd. 26.09.2017;

Stuk 2: a) Schrijven inzake familieband [N.F.];

b) Beëdigde vertaling;

Stuk 3: a) Schrijven inzake overlijden moeder [N.A.S.];
b) Beëdigde vertaling;
Stuk 4: a) Schrijven inzake testament moeder [N.A.S.];
b) Beëdigde vertaling;
Stuk 5: Foto grafzerk moeder [N.A.S.];
Stuk 6: X, "Afghanistan: Kabul bombing is a war crime", 24 juli 2017, www.amnestyinternational.com;
Stuk 7: Amnesty International, *Forced back to danger: Asylum-seekers returned from Europe to Afghanistan*;
Stuk 8: Amnesty International, *Retour forcé vers l'insécurité, L'europe renvoie des demandeurs d'asile en Afghanistan*"

3.2. Nieuwe elementen

Op 30 januari 2019 maakt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/79, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) een aanvullende nota over met als nieuwe elementen:

- UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018;
- EASO COI Information Report: Afghanistan – Security Situation, december 2017;
- EASO COI Information Report: Afghanistan – Security Situation update, mei 2018;
- EASO Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis, juni 2018.

3.3. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

3.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

3.4.1. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het*

land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

3.4.2. Beoordeling

3.4.2.1. Verzoekers' vluchtrelaas kan als volgt worden samengevat. Verzoekers hebben de Afghaanse nationaliteit en zijn van Tadzjiekse origine. Verzoeker is afkomstig van Kach Qala, gelegen in het district Ghazni in de gelijknamige provincie. Hij trouwde met verzoekster, die afkomstig is uit Kabul. Na het huwelijk, woonden verzoekers samen in Kach Qala en kregen zij een zoon.

Verzoeker werd door de taliban aangesproken om met hen te gaan vechten dan wel hen financieel te steunen. Gedurende 7 à 8 maanden betaalde verzoeker een maandelijks bedrag. Toen hij niet meer kon betalen, ontving hij een dreigbrief van de taliban. Kort daarna werd hij ontvoerd. Zijn oom en de mullah van zijn moskee konden zijn vrijlating bekwerkstelligen. Verzoekers vluchtten vervolgens uit Afghanistan met hun zoon. Verzoeker vreest bij terugkeer opnieuw ontvoerd of anders vermoord te worden door de taliban.

3.4.2.2. Verzoeker heeft ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming volgende originele documenten voorgelegd (AD CGVS verzoeker, stuk 15, map met 'documenten'): zijn taskara, de taskara van zijn echtgenote, de taskara van zijn zoon, de toestemming voor de uitbating van zijn winkel, de dreigbrief van de taliban en een verklaring van de dorpsoudsten. Verzoekster heeft geen documenten voorgelegd.

Wat betreft de taskara's en de toestemming voor uitbating van zijn winkel merkt de Raad op dat deze enkel de nationaliteit en identiteit van verzoeker en zijn gezin aantonen, alsook zijn tewerkstelling, die niet worden betwist. Deze documenten maken op zich echter niet aannemelijk dat verzoekers nood hebben aan internationale bescherming.

Over de verklaring van dorpsoudsten, vertelde verzoeker dat deze werd opgesteld na zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (AD CGVS verzoeker, stuk 6, gehoorverslag, p. 18). Tijdens zijn interview bij de DVZ werd verzoeker gevraagd naar documenten om zijn relaas te staven en hij heeft dan gevraagd aan de dorpsoudsten om zijn verklaringen te bevestigen. Dit betekent dat het document op verzoekers vraag en instructie is opgesteld en slechts een weergave is van zijn verklaringen. Het document heeft daardoor enkel een beperkte bewijswaarde.

Wat betreft de dreigbrief van de taliban, merkt de Raad op dat ook een dergelijke dreigbrief door eenieder op verzoekers vraag en instructies kan zijn opgesteld. Uit de informatie uit het administratief dossier blijkt immers dat zogenaamde dreigbrieven van de taliban makkelijk tegen betaling kunnen worden verkregen. Het kan niet worden genegeerd dat er een bloeiende handel is in dergelijke stukken, die worden opgesteld met het oog op een beschermingsverzoek in Europa (AD CGVS verzoeker, stuk 16, map met 'landeninformatie', COI Focus Afghanistan: corruptie en valse documenten van 27 juni 2013).

2.4.2.3. Thans voegen verzoekers bij hun verzoekschriften een medisch attest van 26 september 2017 (stuk 1). Hierin kan worden gelezen:

“• Subjectief.

Aanval in Afghanistan door Taliban door meerdere personen. Zou slag met stok op linker enkel gekregen hebben en ook op rechter enkel. Ook slag op neus een aangezicht (boven oog links). Weet niet duidelijk hoe het gebeurd is. Na oplopen van letsels lange tijd met stok gelopen omwille van pijnklachten in beide enkels. Ook verhaal van tijdelijke hoofdpijnklachten.

- Objectief. Litteken boven oog rechts

Litteken op neusbrug: drukpijnlijk

Litteken binnenenkel links: lichte drukpijn

Mobilisatie beide enkels licht pijnlijk

Littekens zijn van oudere datum en kunnen overeenkomen met het verhaal van meneer [N.].

Mogelijk aangebracht door vuist of stok, dit past bij de aanwezige littekens.”

Waar verzoekers in hun verzoekschriften stellen dat verzoeker de littekens en andere fysieke gevolgen draagt van het geweld dat hem werd toegebracht door zijn ontvoering en dat dit wordt gestaafd door het medisch attest, oordeelt de Raad als volgt:

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) stelt in zijn rechtspraak dat in het asielrecht aan medische stukken een passend gewicht moet worden toegekend (o.m. EHRM (GK), 9 maart 2010, nr. 41827/07, R.C./Zweden, § 55, EHRM 18 april 2013, nr. 18372/10, M.O.M./Frankrijk, §§ 39-41 en EHRM 10 oktober 2013, nr. 18913/11, K.K./Frankrijk).

Evenwel heeft het EHRM ook volgende nuancering in zijn rechtspraak gebracht: “[...] *However, leaving aside deportations to countries where the general situation is sufficiently serious to conclude that the return of any refused asylum seeker thereto would constitute a violation of Article 3 of the Convention, the Court acknowledges that in order for a State to dispel a doubt such as mentioned in R.C. v. Sweden, the State must at least be in a position to assess the asylum seeker’s individual situation. However, this may be impossible, when there is no proof of the asylum seeker’s identity and when the statement provided to substantiate the asylum request gives reason to question his or her credibility. Moreover, as stated above, the Court’s established case-law is that in principle it is for the person to be expelled to adduce evidence capable of proving that there are substantial grounds for believing that, if the measure complained of were to be implemented, he or she would be exposed to a real risk of being subjected to treatment contrary to Article 3. Where such evidence is adduced, it is for the Government to dispel any doubts about it. Accordingly, the Court considers that where an asylum seeker, like the first applicant, invokes that he or she has previously been subjected to ill-treatment, whether undisputed or supported by evidence, it may nevertheless be expected that he or she indicates that there are substantial and concrete grounds for believing that upon return to the home country he or she would be exposed to a risk of such treatment again, for example because of the asylum seeker’s political activities, membership of a group in respect of which reliable sources confirm a continuing pattern of ill-treatment on the part of the authorities, a pending arrest order, or other concrete difficulties with the authorities concerned. (...)*” (EHRM 5 september 2013, nr. 61204/09, I. t. Zweden, § 62).

Opdat een Staat elke twijfel over een reëel risico op hernieuwde foltering of een onmenselijke behandeling kan wegnemen, moet deze Staat aldus op zijn minst de mogelijkheid hebben om de individuele situatie van een asielzoeker te beoordelen. Dit kan echter onmogelijk worden gemaakt indien er geen bewijs is van de identiteit van de asielzoeker of wanneer de verklaringen van de asielzoeker ongeloofwaardig zijn. Bovendien is het vaste rechtspraak van het Hof dat het in beginsel aan de asielzoeker toekomt om voldoende bewijs voor te leggen om aan te nemen dat hij in geval van een verwijdering naar zijn land van herkomst aldaar een reëel risico op foltering of onmenselijke behandeling loopt. Enkel als dergelijk bewijs voorligt, komt het aan de overheid toe om elke twijfel hierover te weerleggen. Bijgevolg, indien een asielzoeker verklaart dat hij reeds werd gefolterd of onmenselijk werd behandeld, al dan niet ondersteund met bewijs, mag niettemin worden verwacht dat hij aantoont dat er zwaarwegende en concrete gronden zijn om aan te nemen dat bij terugkeer naar het land van herkomst hij het risico zal lopen om opnieuw te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling.

Ook al is de thans bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel, toch kunnen mutatis mutandis uit voormelde rechtspraak nuttige richtlijnen worden afgeleid voor het gewicht dat aan medische attesten in het kader van de beoordeling van de geloofwaardigheid van een vluchtrelaas moet worden gegeven en dit zowel wat betreft de eventuele eerdere vervolging als de eventuele eerdere ernstige schade (zie ook artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet als omzetting van artikel 4, lid 4 van de Richtlijn 2011/95/EU).

Uit paragraaf 62 van het arrest I. t. Zweden kan worden afgeleid dat een medisch bewijs enkel aanleiding geeft tot een omkering van de bewijslast indien de identiteit vaststaat en de verklaringen in voldoende mate geloofwaardig zijn, zodat kan worden aangenomen dat een terugkeer naar het land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade inhoudt. Enkel als een dergelijke situatie zich voordoet, komt het aan de overheid toe om een twijfel aangaande het risico om opnieuw het voorwerp uit te maken van foltering of onmenselijke behandeling te weerleggen.

De Raad wijst erop dat een arts vaststellingen kan doen met betrekking tot de littekens van een patiënt. Hij kan, rekening houdend met zijn bevindingen, uitspraak doen over de fysieke oorzaak van de littekens; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan evenwel nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden of context schetsen waarin de littekens en verwondingen werden opgelopen noch uitspraak doen over de redenen waarom verwondingen en littekens werden toegebracht.

Een medisch attest volstaat op zich dan ook niet om de aangehaalde vervolgingsfeiten en de daaruit volgende vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Zulk medisch attest moet worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen van verzoeker hierover. Daarbij moet worden nagegaan of door middel

van geloofwaardige verklaringen in samenhang met het voorgelegde medische attest voldoende aannemelijk wordt gemaakt dat de vastgestelde littekens het gevolg zijn van verwondingen die werden toegebracht door de taliban, zoals verzoeker verklaart.

De arts die het betrokken medisch attest heeft opgesteld is zich ten eerste hiervan bewust, nu zij uitdrukkelijk het medisch attest opdeelt in een subjectief gedeelte, gebaseerd op wat verzoeker haar heeft verteld, enerzijds; en een objectief gedeelte gebaseerd op haar eigen professionele waarnemingen, anderzijds.

3.4.2.5. Hoewel verzoekers zich hebben ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen ter staving van hun beschermingsverzoek, moet de Raad vaststellen dat de voormelde documenten omwille van hun inhoud en hun relatieve bewijswaarde in deze stand van zaken op zich niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging door de taliban aannemelijk te maken.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekers voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

3.4.2.6. Na lezing van het administratief dossier treedt de Raad de verwerende partij bij in het besluit dat verzoekers' verklaringen over afpersing en rekrutering door de taliban niet kunnen overtuigen.

Dit besluit berust op volgende vaststellingen.

Vooreerst wordt in de bestreden beslissingen op pertinente wijze vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de zogenaamde poging van de taliban om verzoeker te rekruteren omdat verzoeker niet beschikt over eigenschappen die een meerwaarde kunnen betekenen voor de taliban en omdat verzoekers verklaringen over de rekruteringswijze door de taliban in strijd zijn met de beschikbare landeninformatie, zoals terdege blijkt uit volgende terechte motieven in de bestreden beslissingen:

“Zo beschikt u ten eerste niet over eigenschappen die een meerwaarde kunnen betekenen voor de taliban. Volgens uw verklaringen was u namelijk ongeveer 44 jaar oud wanneer de taliban u benaderde en beschikte u niet over specifieke vechtervaring die de manschappen van de taliban konden verrijken (CGVS p.3, 9). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt evenwel dat de taliban beschikt over voldoende kandidaat strijders omwille van het algemeen wantrouwen ten opzichte van de overheid in Afghanistan (zie document 2 in blauwe map). De taliban rekruteert bijgevolg vooral mensen die een specifieke meerwaarde voor hen kunnen vormen. Aangezien de taliban zelf steeds vaker in direct conflict staan met de International Security Assistance Force (ISAF) hebben ze voornamelijk nood aan militaire expertise en daarom richten ze zich voornamelijk op mannen met een militaire achtergrond (zie document 2 in blauwe map). Aangezien u verklaarde dat u slechts twee verschillende jobs heeft uitgeoefend, metselaar en winkeluitbater, blijkt u dus niet over een interessant profiel te beschikken voor de taliban (CGVS p.9). Bovendien valt u met uw vierenveertigjarige leeftijd niet onder de categorie van jonge mannen van vechtleeftijd waarnaar verwezen wordt in de “UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van april 2016 waarvan ook een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier (zie document 1 in blauwe map). Ten tweede zijn uw verklaringen omtrent de rekruteringswijze van de taliban in strijd met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Uit deze informatie blijkt namelijk dat de taliban voornamelijk gebruik maakt van de lokale tradities, religieuze netwerken en heersende loyaliteiten om zo mensen te dwingen om hun rangen te vervoegen (zie document 2, p.9, 12 en document 1, p. 14 in de blauwe map). Uw verklaring dat u persoonlijk werd aangesproken door de taliban, die zo de lokale structuren omzeilde, is dus reeds zeer opmerkelijk. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat de taliban geweld tracht te vermijden bij rekrutering om op die manier aan populariteit te winnen bij de lokale bevolking (zie document 2, p.10, 19 in de blauwe map). Het is bijgevolg zeer vreemd dat de taliban deze aanpak zou wijzigen om u te dwingen hen te vervoegen, zeker aangezien u noch over de jeugdige leeftijd of specifieke ervaring beschikt die de taliban ervan zou kunnen overtuigen dat het de inspanning waard is om van werkwijze te veranderen. Uw beperkte meerwaarde voor de taliban staat bovendien in schril contrast met de energie die de taliban in uw rekrutering zou hebben gestoken. Zo verklaarde u dat de taliban nadat u niet meer in staat was het geld te betalen nog drie keer naar de winkel kwam, hierna een dreigbrief stuurde en u daarna ontvoerde (CGVS p.13). Het is hierbij niet geloofwaardig dat de taliban zodanig veel tijd in u zou

steken terwijl uw meerwaarde voor hen te verwaarlozen was. Er kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de poging tot rekrutering door de taliban.”

Verder wordt in de bestreden beslissingen op pertinente wijze geoordeeld dat het niet geloofwaardig is dat de taliban verzoeker viseerden omwille van financieel gewin, zoals in volgende pertinente motieven van de bestreden beslissingen wordt uiteengezet:

“Zo verklaarde u dat u gedurende zeven of acht maanden telkens 25.000 Afghani betaalde aan de taliban, wat in totaal om een bedrag tussen de 175.000 en 200.000 Afghani gaat, maar dat u nadien niet meer in staat was om het bedrag te betalen (CGVS p.13). Het is echter niet geloofwaardig dat u het bedrag niet meer kon betalen aangezien u 400.000 Afghani kreeg van uw moeder om uw zaak te starten en dat u 18.000 dollar betaalde voor uw reis naar Europa, hetgeen omgerekend volgens de huidige wisselkeurs gelijk is aan een bedrag van 1.231.262,60 Afghani's (CGVS p.10, 17, verklaringen DVZ, punt 30). U was bijgevolg duidelijk in staat om het bedrag aan de taliban te betalen en zo uw veiligheid te garanderen. Uw tegenstrijdige verklaringen omtrent uw financiële situatie ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Verder is het vreemd dat u, nadat u het bedrag zogenaamd niet meer kon betalen, verschillende maanden in uw winkel bleef werken zonder maatregelen te treffen ter bescherming tegen de taliban (CGVS p.13). Uw verklaringen hieromtrent werden nog vreemder wanneer u verklaarde dat u de taliban tot drie maal toe weigerde te betalen en dat zij telkens zonder reactie de winkel verlieten (CGVS p.14). In het kader van afpersing kan evenwel verwacht worden dat zij u sterker onder druk zouden zetten. Bovendien is het vreemd dat de taliban in uw winkel schijnbaar niet reageerde op uw weigering om te betalen, maar dat ze u vervolgens wel de inspanning leverden om u een dreigbrief te bezorgen (CGVS p.13). Er kan dus ook aan uw verklaringen betreffende de afpersing door de taliban geen geloof gehecht worden.”

Ten slotte wordt in de bestreden beslissingen op goede gronden vastgesteld dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegt over zijn ontvoering door de taliban, zoals blijkt uit volgende terechte motieven in de bestreden beslissingen:

“Ook hieromtrent legde u bovendien ongeloofwaardige verklaringen af. Zo kon u weinig informatie geven over de manier waarop uw nonkel uw vrijlating regelde (CGVS p.16). U wist zelfs niet of er losgeld betaald werd voor uw vrijlating (CGVS p.16). Hoewel u niet bij deze onderhandelingen aanwezig was, kan toch verwacht worden dat u met uw nonkel heeft gesproken over de voorwaarden waaronder de taliban uw vrijlating toeliet. Deze voorwaarden zouden namelijk een grote impact kunnen hebben op u, uw nonkel en het dorp. Bovendien is het zeer opmerkelijk dat uw vrouw, die in uw huis verbleef gedurende uw ontvoering, ook nauwelijks kon vertellen over uw ontvoering en de onderhandelingen voor uw vrijlating (zie gehoorverslag echtgenote, p.8). Uw vrouw was natuurlijk ook niet aanwezig bij de onderhandelingen, maar gezien de angst en bezorgdheid die de ontvoering van een echtgenoot teweeg kan brengen, kan op zijn minst verwacht worden dat uw vrouw enige informatie over dit proces heeft opgevangen. Aangezien u of uw vrouw hier nauwelijks informatie over konden geven wordt de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas wederom bevestigd. Verder was uw gedrag in strijd met de door u aangehaalde vrees. Zo verklaarde u dat u terug naar uw winkel ging nadat u de dreigbrief gekregen had en nadat u reeds meermaals bezocht werd door de taliban in uw winkel (CGVS p.13, 16). Dit gedrag ondermijnt de door u aangehaalde vrees dan ook in ernstige mate. Ten slotte zijn uw verklaringen omtrent het moment van vertrek uit Afghanistan tegenstrijdig. Zo werd u bij het begin van het interview gevraagd naar het laatste religieuze feest dat u vierde in Afghanistan en u verklaarde dat u tijdens het Offerfeest Afghanistan verliet (CGVS p.4). U legde echter ook een dreigbrief voor die gedateerd is op de zesde dag van de twaalfde maand van het jaar 1436 van de zonnecalender (gregoriaanse kalender 20/09/2015) en u verklaarde dat u de dag nadat u de dreigbrief ontving ontvoerd werd en gedurende vijf dagen gevangen gehouden werd door de taliban (CGVS p.4, 16). Dit betekent dat u op 25 september 2015 vrijgelaten werd, wat in 2015 de laatste dag van het Offerfeest was. Het is bijgevolg zeer opmerkelijk dat u niet meteen verklaarde dat u gedurende het offerfeest ontvoerd was en dat u dit feest dus niet echt kon vieren. Aangezien u er niet in slaagt om zulke relevante informatie spontaan aan te brengen wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas wederom ondermijnd.”

Verzoekers ondernemen in hun verzoekschrift geen enkele ernstige en concrete poging om de voorgaande vaststellingen, zoals weergegeven in de motieven van de bestreden beslissingen, in concreto te verklaren of te weerleggen. Verzoekers reiken geen enkel element of argument om deze vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen maar laten ze volledig ongemoeid.

Verzoekers stellen enkel dat hun geloofwaardigheid in twijfel wordt getrokken omwille van loutere kleine feitelijke geschillen en minieme redenen. Dit algemeen en summier betoog heeft geen feitelijke

grondslag in de hierboven geciteerde motieven van de bestreden beslissingen. Waar verzoekers aanhalen dat de verwerende partij valt over *“wie de deur opende (zijnde de moeder van verzoeker of diens zus)”*, kan nergens in de bestreden beslissingen zulk motief worden gelezen. Waar verzoekers nog stellen dat er twee jaren zijn verstreken tussen het moment van de feiten en het gehoor bij het CGVS waardoor details vervagen, stelt de Raad vast dat verzoekers niet over details werden ondervraagd maar over essentiële elementen van het vluchtrelaas, waarbij redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij hierover ook na twee jaar coherente verklaringen kunnen afleggen. De vaststellingen op grond waarvan verzoekers' verklaringen ongeloofwaardig werden bevonden, behoren dan ook tot de kern van hun vluchtrelaas. Het louter tegenspreken en bekritisieren van de vaststellingen in de bestreden beslissingen is geen dienstig verweer. Verzoekers slagen er niet in de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissingen te ontcrachten.

3.4.2.7. Gelet op wat voorafgaat blijkt dat de voorgelegde dreigbrief van de taliban en de bevestiging van de dorpsoudsten, die enkel een relatieve bewijswaarde hebben, niet worden aangevuld en geruggesteund door voldoende samenhangende, volledige en aannemelijke verklaringen. Integendeel, gelet op de zeer weinig overtuigende verklaringen van verzoekers kan aan deze stukken met relatieve bewijswaarde geen doorslaggevend gewicht worden toegekend. Het geheel aan documenten, landeninformatie en verzoekers' verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, treedt de Raad de verwerende partij bij in het standpunt dat aan het vluchtrelaas van verzoekers geen geloof kan worden gehecht.

3.4.2.8. Het medisch attest dat bij het verzoekschrift wordt gevoegd, laat niet toe anders te besluiten.

Volgens verzoekers blijkt uit dit medisch attest dat de merkbare fysieke gevolgen die verzoeker nog steeds draagt, overeenkomen met de datum alsook met de slagen en verwondingen zoals door hem beschreven in het gehoor bij het CGVS zodat de waarachtigheid vaststaat. Verzoekers kunnen in deze argumentatie niet worden gevolgd.

Uit het medisch attest blijkt enkel dat verzoeker een aantal littekens heeft die van *“oudere datum”* zijn, maar een meer concrete tijdsbepaling dan deze wordt niet gegeven. Verder blijkt uit het medisch attest dat verzoeker aan zijn arts verklaarde dat hij een slag met een stok op de linker- en rechterenkel zou hebben gekregen alsook een slag op neus en aangezicht. In het medisch attest stelt de arts dat de littekens *“kunnen overeenkomen met het verhaal”* van verzoeker, *“mogelijk aangebracht door vuist of stok, dit past bij de aanwezige littekens”*. In het medisch attest wordt geen verduidelijking gegeven over de graad van overeenstemming. Bijgevolg blijkt uit het medisch attest niet dat de vastgestelde littekens dermate overeenstemmend zijn met stok- of vuistslagen dat andere verwondingen moeten worden uitgesloten en geen andere oorzaken voor de vastgestelde littekens mogelijk zijn.

Daarenboven stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens zijn gehoor bij het CGVS enkel heeft verklaard dat hij met een ketting aan zijn voet werd vastgebonden en dat hij bijna elke nacht en dag werd geslagen (AD CGVS verzoeker, stuk 6, gehoorverslag, p. 13). Verzoekster verklaarde wel dat verzoeker aan zijn bovenneus was gewond, ook boven zijn oog, en lichamelijke wonden had (AD CGVS verzoekster, stuk 8, p. 8). Beide verzoekers maakten echter geen specifieke melding van stokslagen op verzoekers' enkels, nochtans een belangrijk en specifiek gegeven in het vluchtrelaas waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker hiervan melding maakte. De verklaringen die verzoeker aflegde bij het CGVS komen dan ook niet geheel overeen met wat verzoeker aan zijn arts verklaarde.

Gelet op al deze elementen, oordeelt de Raad dat aan dit medisch attest in casu slechts een beperkt gewicht kan worden gegeven.

Bovendien wijst de Raad erop dat het medisch attest geen uitspraak doet over de feitelijke omstandigheden en context waarbij deze littekens werden opgelopen noch over de redenen waarom deze verwondingen en littekens werden toegebracht. Volgens verzoekers liep verzoeker deze littekens op tijdens zijn ontvoering door de taliban, maar dit relaas werd ongeloofwaardig bevonden zowel op grond van objectieve vaststellingen alsook op grond van verzoekers weinig aannemelijke en tegenstrijdige verklaringen, zoals hierboven besproken.

Gelet op het beperkt gewicht van het medisch attest in samenhang bekeken met verzoekers' ongeloofwaardig vluchtrelaas, maken verzoekers in dit geval niet aannemelijk dat de littekens van verzoeker zouden zijn opgelopen in de door hen beschreven context van afpersing en ontvoering door de taliban, die aan hun beschermingsverzoeken ten grondslag ligt. Bijgevolg wordt evenmin aannemelijk

gemaakt dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan opnieuw het slachtoffer kan worden van de gebeurtenissen die volgens hem aanleiding hebben gegeven tot zijn littekens. De Raad stelt verder vast dat verzoekers geen andere aanwijzingen noch een andere bevredigende verklaring aanreiken voor de feitelijke omstandigheden waarin en de context of redenen waarom deze littekens zijn ontstaan.

Hoewel uit het medisch attest kan worden afgeleid dat verzoeker littekens heeft opgelopen, volstaat dit medisch attest niet, gelet op het ongeloofwaardig relaas van verzoekers en bij gebrek aan een andere bevredigende verklaring, om aannemelijk te maken dat verzoeker reeds in het verleden werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Het vermoeden, voorzien in artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade, is in casu niet van toepassing op verzoekers.

Daarenboven – gelet op de overige verklaringen van verzoekers, de voorgelegde documenten, hun profiel en de algemene situatie die actueel heerst in zijn land van herkomst – blijkt uit geen enkel element dat de littekens van verzoeker, zoals geattesteerd in het medisch attest, op zichzelf aanleiding kunnen geven tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in hoofde van verzoekers bij terugkeer naar hun land van herkomst.

3.4.2.9. De verwijzing naar een algemeen rapport van Amnesty International van oktober 2017 en de stelling dat mensen die terugkeren naar Afghanistan het risico lopen op een schending van hun mensenrechten, zoals marteling (zie stukken 6 tot 8 gevoegd bij de verzoekschriften) volstaat niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hiertoe in gebreke.

Verzoekers betogen nog dat er een reëel risico is op vervolging voor mensen die worden beschouwd als 'westers', met name zij die terugkeren van Westerse landen waarvan wordt geoordeeld dat zij 'buitenlanders' zijn geworden en of dat zij zouden spioneren voor Westerse landen.

De Raad merkt op dat een loutere bewering en een loutere verwijzing naar algemene rapporten niet volstaat om aan te tonen dat verzoekers in hun land werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond. Verzoekers tonen niet in concreto aan dat zij bij een eventuele terugkeer door de Afghaanse bevolking zullen worden aanzien als 'westers', 'buitenlander' of 'spion'. Het betreft hier louter een hypothetische, niet-gestaafde bewering van verzoekers. Verzoekers tonen niet aan dat zij dermate verwesterd zouden zijn dat zij zich niet meer zouden willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, noch dat zij omwille van bepaalde opvattingen problemen zouden ondervinden bij terugkeer. Evenmin wordt in concreto aangetoond dat verzoekers bij terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zouden worden gepercipieerd en hierom zouden worden geviseerd.

3.4.2.10. Het geheel aan documenten, landeninformatie en verzoekers verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, besluit de Raad dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Een gegronde vrees voor vervolging door de taliban in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.5. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

3.5.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van

wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat verzoekers, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kunnen genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” lopen. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

3.5.2. Beoordeling

3.5.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekers op deze grond geen subsidiaire bescherming vragen.

3.5.2.2. In zoverre verzoekers zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij wordt geconcludeerd dat zij dit risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) niet aannemelijk maken.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geïdendeerd. Verzoekers maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zouden hebben gekend.

3.5.2.3. Wat betreft artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet herinnert de Raad aan de autonomie van de begrippen, zoals benadrukt in de rechtspraak van het Hof. In dit opzicht heeft het Hof met name geoordeeld dat “Artikel 15, sub c, van de richtlijn (...) daarentegen een bepaling [is] waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd.” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Het gegeven dat het Hof verder besluit dat de uitlegging gegeven aan artikel 15, sub c) “volledig verenigbaar [is] met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 44) doet geen afbreuk aan de duidelijke autonomie die het Hof in zijn uitlegging verleent aan artikel 15, sub c) ten opzichte van artikel 3 van het EVRM.

Opdat aan de verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert er aan dat hij in casu met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en ex nunc onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof heeft gepreciseerd dat “hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet dient er verder op gewezen dat uit artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich in dat deel van het land vestigt. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

3.5.2.4. In casu stelt de verwerende partij dat verzoekers zich aan de bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in hun regio van herkomst kunnen onttrekken door zich in de stad Kabul, provincie Kabul, te vestigen, waar zij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikken. Hieruit kan worden afgeleid dat de verwerende partij op impliciete wijze een negatieve beoordeling heeft gemaakt van de veiligheidssituatie van het dorp Kach Qala, district Ghazni in de provincie Ghazni, waaruit verzoekers voorhouden afkomstig te zijn.

3.5.2.5. Uit de rapporten Amnesty International waarnaar verzoekers verwijzen (stukken 6 tot 8 bij de verzoekschriften) blijkt niet dat voor heel Afghanistan geldt dat elke Afghaanse burger bij terugkeer naar dat land een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon louter door zijn aanwezigheid aldaar. Zowel uit de UNHCR guidelines als uit de EASO Guidance note van juni 2018 blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn.

Aangezien de verwerende partij de stad Kabul aanduidt als een veilig intern vestigingsalternatief, dient de veiligheidssituatie in deze stad te worden onderzocht.

Wat betreft de veiligheid van het in casu voorgestelde intern vestigingsalternatief in de stad Kabul, blijkt uit de informatie aanwezig in het administratief dossier (AD CGVS verzoeker, stuk 16, map met ‘landeninformatie’, COI Focus “*Afghanistan. Security Situation in Kabul city*” van 25 april 2017) dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in Kabul. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan worden toegeschreven aan de anti-regeringselementen die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren heeft gevestigd in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die zijn gericht tegen “*high profile*” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en de buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele

grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burger-slachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van die aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten. Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Actueel bestaat er voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De verwerende partij geeft aan dat voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de aanvullende nota actualiseert en bevestigt de verwerende partij genoegzaam haar eerdere beoordeling in de bestreden beslissingen. Er wordt terecht gesteld: *"Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten."*

Uit de meer recente landeninformatie die door de verwerende partij werd bijgebracht middels de aanvullende nota die zij heeft neergelegd op 28 maart 2019 (COI Focus "Afghanistan. Security situation in Kabul city" van 24 april 2018 (update); EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van december 2017 en "Afghanistan. Security Situation - Update" van mei 2018; EASO Country Guidance "Afghanistan – Guidance note and common analysis" van juni 2018) kan niet blijken dat de veiligheidssituatie in de stad Kabul inmiddels in die zin is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in deze stad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Deze beoordeling van verwerende partij in haar aanvullende nota ligt in de lijn van de bovenvermelde EASO Guidance nota, waaruit blijkt dat EASO de provincie Kabul indeelt bij "Territories where indiscriminate violence is taking place and real risk of serious harm under Article 15(c) QD may be established where the applicant is specifically affected by reason of factors particular to his or her personal circumstances." (p. 83).

Met andere woorden, de provincie Kabul is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon enkel kan worden vastgesteld indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

Verzoekers tonen niet aan dat de veiligheidssituatie inmiddels zodanig is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in de stad Kabul geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Waar verzoekers verwijzen naar informatie die betrekking heeft op de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen, herhaalt de Raad dat de veiligheidssituatie in Afghanistan wordt gekenmerkt door sterke regionale verschillen. Derhalve dient in casu enkel de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul te worden beoordeeld en is de door de verzoekers bijgebrachte informatie slechts dienstig in de mate dat zij betrekking heeft op deze stad.

Uit het gegeven dat Amnesty International van mening is dat de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan van die aard is dat geen enkele Afghaan naar Afghanistan zou mogen worden teruggestuurd totdat de situatie er verbetert en het gegeven dat Duitsland enkel Afghanen met een strafblad terugstuurt, kan niet blijken dat de mate van het willekeurige geweld in de stad Kabul dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon, zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De bij onderhavige verzoekschriften gevoegde informatie is verder dezelfde als deze waarop bovenstaande veiligheidsanalyse met betrekking tot de stad Kabul is gebaseerd en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de in het administratief dossier aanwezige informatie. De aangehaalde landeninformatie werpt dan ook geen ander licht op bovenstaande appreciatie. Verzoekers' betoog kan geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen.

Gelet op wat voorafgaat concludeert de Raad dat de stad Kabul op zich geen gebied is waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze stad, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Bijgevolg bevinden verzoekers zich in de tweede hypothese. Deze hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof van Justitie heeft de aard van de "*persoonlijke omstandigheden*", die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precare socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De vraag die rijst is of een verzoeker "*het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden*" door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de stad Kabul rekening houdend met de mate van dit geweld. Anders gezegd: kan de verzoeker persoonlijke omstandigheden inroepen die in zijn geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul dermate verhogen dat – hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in de stad Kabul een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon – er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in zijn hoofd bestaat?

In casu brengen de verzoekers dergelijke elementen niet in concreto bij. Evenmin blijkt dit uit de stukken van het administratieve dossiers. Er blijkt niet dat de persoonlijke omstandigheden van verzoekers van die aard zijn dat zij een verhoogde kwetsbaarheid hebben die ertoe leidt dat zij een groter risico lopen

dan andere burgers in de stad Kabul op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

3.5.2.6. Uit het EASO-rapport "*Country Guidance: Afghanistan – Guidance note and common analysis*" van juni 2018, waarvan een uittreksel werd gevoegd bij voormelde aanvullende nota van de verwerende partij, blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt die deel uitmaakt van het stedelijk gebied. Uit het geheel van de beschikbare informatie kan verder niet blijken dat er obstakels van juridische, administratieve of praktische aard zouden zijn waardoor Afgaanse burgers geen toegang zouden hebben tot de hoofdstad Kabul.

3.5.2.7. Wat de beoordeling van de redelijkheid van het intern vestigingsalternatief in de stad Kabul betreft, dient te worden opgemerkt dat hierbij zowel rekening dient te worden gehouden met de algemene situatie in het vestigingsalternatief en met de persoonlijke omstandigheden eigen aan de verzoekende partij.

Noch artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet noch artikel 8 van Richtlijn 2011/95/EU, waarvan artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, reiken criteria aan om de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief te beoordelen. Evenmin kunnen zulke criteria worden teruggevonden in de rechtspraak van het Hof van Justitie.

De Raad treedt de benadering bij die EASO hanteert, waarbij een aantal beginselen worden geput uit relevante rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens die relevant zijn voor de redelijkheidstoets voorzien in artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet, met name:

- de redelijkheidstoets moet rekening houden met het vermogen van de verzoeker om te voorzien in zijn basisnoden, zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, zijn kwetsbaarheid voor een slechte behandeling en het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn;
- een intern hervestigingsalternatief houdt steeds een zekere graad van hardheid in; bijgevolg zijn moeilijkheden in het vinden van geschikt werk en huisvesting niet doorslaggevend indien de algemene leefomstandigheden voor de verzoeker in het intern vestigingsalternatief niet onredelijk zijn noch op enige wijze gelijkstaan met een behandeling verboden door artikel 3 van het EVRM (zie EASO Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis, juni 2018, p. 103 waarnaar wordt verwezen in de aanvullende nota van de verwerende partij).

Verzoekers zijn gehuwd en hebben één kind.

Volgens de EASO Guidance Note is een intern vestigingsalternatief voor gezinnen met kinderen in het algemeen niet redelijk wanneer dit gezin voldoende financiële middelen ontbeert of een netwerk waarop het kan steunen in het betrokken deel van Afghanistan. De situatie van de kinderen moet in rekening worden gebracht, in het bijzonder hun leeftijd, de toegang tot basisonderwijs alsook de socio-economische achtergrond en het ondersteuningsnetwerk van het gezin.

UNHCR geeft in zijn *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan*, 30 augustus 2018, pagina 112-114 (hierna: *UNHCR Eligibility Guidelines* augustus 2018) aan dat gelet op de huidige veiligheidssituatie, de humanitaire situatie en de situatie op het vlak van de mensenrechten in Kabul deze stad *in beginsel* niet geschikt is als intern vestigingsalternatief.

Uit wat voorafgaat blijkt dat zowel EASO als UNHCR de stad Kabul niet uitsluiten als een mogelijke locatie voor een intern vestigingsalternatief. Zij stellen wel uitdrukkelijk dat de persoonlijke omstandigheden in deze bepalend zijn.

Derhalve dienen de persoonlijke omstandigheden van de verzoekers in rekening te worden genomen bij de beoordeling van de redelijkheid van hun hervestiging in de stad Kabul. Artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet preciseert niet wat persoonlijke omstandigheden zijn. In de parlementaire voorbereiding wordt aangegeven wat men dient te verstaan onder persoonlijke omstandigheden: "*Ook persoonlijke omstandigheden van de verzoeker zoals leeftijd, geslacht, gezondheidstoestand, gezinssituatie en etnische, culturele en sociale banden, kunnen bij deze beoordeling een rol spelen.*" (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p.89*). Dit loopt gelijk met rechtspraak van het EHRM waarbij onder meer elementen zoals godsdienst, leeftijd, gezondheidssituatie, geslacht, economische omstandigheden en het sociale netwerk werden aangehaald (EHRM 27 juni 2013, MYH en anderen t. Zweden, § 68-73).

Wat betreft de toestand op het vlak van voedselzekerheid, beschikbaarheid van een basisinfrastructuur en de mogelijkheid om te voorzien in een levensonderhoud, blijken uit de EASO Country Guidance van juni 2018 volgende vaststellingen over de algemene situatie in Kabul:

- (i) over het algemeen zijn er geen voedseltekorten en de toegang tot voedsel hangt vooral af van de bestaansmiddelen waarover de verzoeker beschikt;
- (ii) huisvesting en onderdak zijn beschikbaar zijn maar de toegang tot adequate huisvesting is voor de meerderheid van de Afghanen in de steden een uitdaging; het grote aantal intern ontheemden (IDP's) en de plotse opstoot in het aantal teruggekeerde Afghanen in de tweede helft van 2016 heeft extra druk gelegd op de reeds overbelaste absorptiecapaciteit van de Afghaanse steden;
- (iii) toegang tot drinkbaar water vormt vaak een uitdaging, vooral in de sloppenwijken en de plaatsen waar IDP's zich vestigen;
- (iv) voorzieningen voor gezondheidszorg zijn aanwezig, maar de dienstverlening is overbelast door de toename van het aantal IDP's en teruggekeerde personen; het gebrek aan financiële middelen vormt een belangrijke hindernis voor de toegang tot gezondheidszorg;
- (v) onderwijsfaciliteiten zijn aanwezig maar tevens overbelast, waardoor IDP's en teruggekeerde kinderen moeilijk toegang krijgen tot onderwijs; daarnaast houdt een gebrek aan financiële middelen kinderen weg van de school;
- (vi) gelet op de huidige economische en veiligheidssituatie is er een hoge graad van werkloosheid en ondertewerkstelling, vooral bij jonge stedelingen; de competitie op de arbeidsmarkt is toegenomen door het stijgende aantal IDP's dat in Kabul op zoek gaat naar werk; armoede is wijdverspreid in de stad en neemt toe, waardoor steeds meer mensen hun toevlucht nemen tot illegale praktijken, kinderhuwelijken en -arbeid, bedelen en straatventen en de traditionele ondersteuningsmechanismen onder druk komen te staan.

De Raad neemt aan dat een Afghaanse burger die zich in Afghanistan tracht te vestigen in een andere regio dan zijn regio van herkomst; onvermijdelijk wordt geconfronteerd met een aantal obstakels en moeilijkheden ('*hardship*'). De beschikbaarheid van financiële middelen of van een netwerk dat (al dan niet tijdelijk) ondersteuning kan bieden, is daarom bepalend voor de mate waarin de persoon in kwestie in staat is om te gaan met deze uitdagingen. Gelet op de huidige economische omstandigheden in Afghanistan, is de afhankelijkheid van netwerkconnecties sterker dan ooit. Het bestaan van een voldoende draagkrachtig (familiaal of ander) netwerk dat bereid is de persoon in kwestie (al dan niet tijdelijk) te ondersteunen, kan een garantie inhouden op toegang tot de nodige infrastructuur om te kunnen voorzien in de meest elementaire levensbehoeften.

In casu is de verwerende partij van oordeel dat, rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van de verzoekers, redelijkerwijs van hen kan worden verwacht dat zij zich in de hoofdstad Kabul vestigen. Zij motiveert dienaangaande als volgt:

"Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u in Serahi Alouddin in Kabul een netwerk heeft dat zowel bereid als in staat is om u en uw gezin op te vangen. Uw vrouw is geboren in Kabul en haar ouders leven hier nog steeds, net als haar twee zussen, haar broer, haar nonkel langs moederszijde, haar drie tantes langs moederszijde, haar twee nonkels langs vaderszijde en haar vier tantes langs vaderszijde (CGVS p.4, 5, 8). Bovendien is uw nonkel langs moederszijde de buurman van uw schoonouders in Kabul (CGVS p.5). Jullie hebben, ook in België, een of twee keer per week contact met de familie van uw vrouw in Kabul (zie gehoorverslag echtgenote, p.5). Er kan bijgevolg besloten worden dat u over een voldoende breed netwerk beschikt in Kabul. Dit netwerk is bovendien ook in staat om u en uw gezin op te vangen aangezien een groot deel van hen met zekerheid over een eigen woning beschikt. Zo beschikken de ouders van uw echtgenote over hun eigen woning in Kabul waar u samen met uw echtgenote een jaar na jullie huwelijk verbleven hebben voor een maand (CGVS p.8, zie gehoorverslag echtgenote, p.4). Uw echtgenote beschreef haar ouderlijk huis als een gewoon goed huis (zie gehoorverslag echtgenote, p.4). Ook al de broers en zussen van de vader van uw echtgenote beschikken over hun eigen woonst, hetgeen toch op enige welvarendheid wijst (zie gehoorverslag echtgenote, p.4). Ook uw eigen nonkel langs moederszijde beschikt over zijn eigen huis (CGVS p.6). Gezien het feit dat u in Kabul familie heeft die het vermogen heeft om u en uw gezin op te vangen en die getoond heeft om bereid te zijn om jullie te helpen kan ervan worden uitgegaan dat u in Kabul over een redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat jullie en jullie familie beschikken over genoeg financiële middelen om zich in een nieuwe stad te vestigen. U bezit samen met uw moeder 10 jerib landbouwgrond als eigendom. Deze landbouwgrond wordt bewerkt door een boer (CGVS p.6). U heeft

overigens de kostprijs van uw reis naar België van 18.000 dollar kunnen betalen zonder dat u verplicht werd deze gronden te verkopen (CGVS p.17, verklaring DVZ, punt 30). Bovendien was u in staat om een eigen winkel te openen met de 400.000 Afghani die uw moeder u gaf (CGVS p.9, 10). Aangezien uw moeder u zomaar dit bedrag kan schenken, wijst dit op een grotere rijkdom van uw familie. Bovendien verklaarde u zelf dat uw nonkel langs vaderszijde een rijke man was die zelf niet moest werken voor inkomsten, maar boeren had die zijn landerijen bewerkten (CGVS p.5). Hij betaalde uw reis naar België en is dus duidelijk in staat moeten zijn om uw gezin financieel te ondersteunen waar nodig.

Daarnaast spreekt u Dari en een beetje Pashtou (CGVS p.4). Uzelf heeft een winkel geopend en heeft u dus ook ervaring met het starten van een eigen zaak. Gezien u ook over een steunend netwerk beschikt en de nodige financiële middelen heeft, zou u ook in staat kunnen zijn om een eigen zaak te starten in Kabul. Daarnaast hebt u ook aangetoond zelfredzaam genoeg te zijn om met uw vrouw en kind naar Europa te reizen, hetgeen ook aantoont dat u in verschillende contexten met uw familie kan overleven.

Gevraagd waarom u niet naar Kabul ging na uw problemen, antwoordde u dat de taliban u overal zou vinden (CGVS p.17). Gezien het CGVS geen enkel geloof kan hechten aan uw vervolging door de taliban wordt Kabul voor u als een redelijk vestigingsalternatief gezien. Uw vrouw haalde als probleem bij terugkeer naar Kabul ook aan dat haar netwerk hier beperkt is aangezien zij door haar huwelijk overgedragen werd aan uw familie en zij dus de verantwoordelijkheid over haar verliezen (zie gehoorverslag echtgenote, p.9). Hierbij dient echter nogmaals benadrukt te worden dat uw nonkel langs moederszijde tevens in zijn eigen huis leeft in Kabul, naast het huis van de familie van uw vrouw. Bovendien verklaarde uw vrouw wekelijks een of twee keer contact te hebben met haar familie in Kabul, waardoor haar uitspraak sterk gerelativeerd wordt (zie gehoorverslag echtgenote, p.5).

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien."

Uit de motieven van de bestreden beslissingen blijkt dat de verwerende partij in casu de aanwezigheid van het familiaal netwerk van verzoekers in de stad Kabul, de financiële middelen van verzoeker en zijn familie en de werkervaring van verzoeker bepalend acht voor een hervestiging in Kabul stad.

In hun verzoekschrift stellen verzoekers dat de motivering in de bestreden beslissingen is gebaseerd op onwaarheden. Verzoekster is niet in de mogelijkheid om te gaan inwonen bij haar familie. Haar familie zou reeds zijn overleden toen zij zeer jong was en zij werd verder opgevoed door haar oom langs vaderszijde met wie haar moeder hertrouwd is en tevens kinderen heeft. Deze oom is niet meer woonachtig te Kabul. Zij verwijzen naar stuk 2 bij de verzoekschriften waaruit blijkt dat verzoekster noch bij haar stiefvader en zijn gezin terecht kan, noch bij haar zus.

De Raad stelt vast dat verzoekers hiermee a posteriori verklaringen afleggen waarvan nooit melding werd gemaakt tijdens hun gehoor bij het CGVS. Bovendien zijn deze a posteriori verklaringen in strijd met de verklaringen die verzoekster heeft afgelegd tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en haar gehoor bij het CGVS. Tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken gaf verzoekster de namen van haar biologische ouders, hun geboorteplaats, nationaliteit en hun verblijfplaats. Zij maakte geen enkele melding van het beweerde overlijden van haar vader, hoewel hiernaar wordt gevraagd in de vragenlijst. Evenmin verklaarde verzoekster dat zij door iemand anders werd grootgebracht, hoewel ook hiernaar wordt gevraagd in de vragenlijst (AD CGVS verzoekster, stuk 18, vragenlijst, p. 5). Gevraagd naar haar ouders, bevestigde zij uitdrukkelijk dat haar ouders nog steeds in Kabul wonen (AD CGVS verzoekster, stuk 8, p. 4). Wat betreft de verwijzing naar stuk 2 bij het verzoekschrift, stelt de Raad vast dat dit stuk in een andere taal dan deze van de rechtspleging is opgesteld en niet is vergezeld van een voor eensluidende verklaarde vertaling, niettegenstaande wat in de inventaris van het verzoekschrift wordt vermeld. In toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beslist de Raad dit document niet in overweging te nemen.

Verzoekers betwisten dat zij financiële middelen hebben. Ze stellen daarbij dat zij gedurende een lange periode maandelijks een naar Afghaanse normen enorme som geld dienden af te staan, dat zij op een gegeven moment geen reserves meer hadden en de taliban niet meer konden betalen, hetgeen heeft geleid tot de vervolging door de taliban. Het volstaat hier om te verwijzen naar het gestelde in punt

3.4.2.6. waaruit blijkt dat aan verzoekers' verklaringen over afpersing door de taliban geen geloof kan worden gehecht.

Verder stellen verzoekers dat de som geld die werd gebruikt om de smokkelaar te betalen, een deel was van de erfenis van verzoeker. Dit moest worden terugbetaald aan zijn moeder die inmiddels overleed. In haar testament werd beschikt dat het overige bezit aan andere familieleden toekomt maar uitdrukkelijk niet aan verzoeker. Er zijn volgens verzoekers dan ook geen rijkdommen noch andere goederen, gronden of zaken waarop zij recht op hebben bij terugkeer naar Afghanistan zodat het hele gezin in armoede zou komen te leven. Om dit te staven, voegen verzoekers stukken 3 tot 5 toe aan hun verzoekschriften. Deze stukken zijn echter in een andere taal opgesteld dan deze van de rechtspleging en zijn niet vergezeld van een voor eensluidende verklaarde vertaling, niettegenstaande wat in de inventaris van het verzoekschrift wordt vermeld. In toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beslist de Raad deze documenten niet in overweging te nemen. Bijgevolg, blijkt verzoekers' betoog te bestaan uit niet meer dan loutere beweringen en a posteriori verklaringen. Verzoeker heeft immers nooit vermeld dat het geld dat werd betaald aan de smokkelaar een lening van zijn moeder betrof.

Verzoekers slagen er dan ook niet in om de beoordeling van de redelijkheid van een hervestiging in de stad Kabul in ander daglicht te stellen. De vaststellingen van de verwerende partij over de aanwezigheid van een familiaal netwerk in de stad Kabul, de financiële middelen van verzoeker en zijn familie en de werkervaring van verzoeker, vinden steun in het administratief dossier en zijn pertinent.

Bijkomend merkt de Raad op dat verzoeker verklaarde dat de zonen van zijn oom, die Kabul woont, beiden aldaar werken, de ene in een hotel en de andere in de bouw. Verder verklaarde verzoeker dat hij gelukkig was dat hij een meisje uit Kabul kon trouwen en dat de "*meisjes (...) wel duur [zijn] daar*" (AD CGVS verzoeker, stuk 6, gehoorverslag, p. 6-7). Ook dit zijn elementen die wijzen op de ruime financiële mogelijkheden van verzoekers familie.

Gelet op de persoonlijke omstandigheden van verzoekers, die zij niet weerleggen, en die volgens de objectieve landeninformatie bepalend zijn voor een hervestiging in de stad Kabul, maken verzoekers niet aannemelijk dat zij in mensonwaardige omstandigheden zullen terechtkomen.

Er zijn geen concrete aanwijzingen dat verzoekers in de stad Kabul, gelet op hun familiaal netwerk, hun financiële middelen en werkervaring, zullen worden geconfronteerd met socio-economische moeilijkheden die een zodanig niveau van hardheid bereiken dat zij zouden oplopen tot een mensonterende behandeling in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker is een gezonde en zelfredzame man en uit de verklaringen van verzoekers blijkt dat zij over de nodige ondersteuning, contacten en mogelijkheden beschikken die hen in de mogelijkheid moeten stellen om in de stad Kabul een bestaan uit te bouwen.

Noch uit de stukken van het administratief dossier noch uit het verzoekschrift blijkt dat er in hoofde van het kind, dat door zijn ouders is vergezeld, persoonlijke elementen of omstandigheden aanwezig zijn waaruit blijkt dat het vestigingsalternatief in de stad Kabul niet redelijk is. De Raad verwijst hierbij naar de socio-economische achtergrond en het ondersteuningsnetwerk van de ouders van het kind. De zoon van verzoekers is inmiddels 13 jaar oud. Gelet op het grote familiale ondersteuningsnetwerk is het aannemelijk dat hij zijn scholing in de stad Kabul kan voortzetten. Het kind is in Afghanistan geboren, heeft daar langere tijd gewoond dan in België en is daar naar school gegaan zodat de Raad kan aannemen dat het kind het Dari machtig is. Voorts kan worden aangenomen dat de zoon van verzoekers zich dankzij de bijstand van zijn ouders en het uitgebreide familiaal netwerk zal kunnen aanpassen aan de culturele gewoonten en gebruiken in de stad Kabul.

Alles in acht genomen, besluit de Raad dat verzoekers in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikken in de zin van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers betogen in hun verzoekschriften nog op algemene wijze dat er een humanitaire crisis is die een groot negatief effect heeft op de sociale en economische rechten van burgers, dat vele interne ontheemden en terugkeerders verhongeren, geen toegang hebben tot scholen en dat er onvoldoende huisvesting is en zij gebouwen kraken. Uit wat voorafgaat blijkt dat bij de concrete beoordeling van de redelijkheid van een hervestiging in de stad Kabul rekening werd gehouden met de humanitaire en socio-economische omstandigheden waarbij werd besloten dat de persoonlijke omstandigheden bepalend zijn om de stad Kabul redelijk te achten als intern vestigingsalternatief. Deze persoonlijke omstandigheden werden vervolgens in rekening gebracht en afgewogen met als besluit dat in

verzoekers' geval een hervestiging in de stad Kabul redelijk is. Het algemene betoog van verzoekers doet niet anders besluiten.

3.5.2.8. Gelet op het voormelde, tonen verzoekers niet aan dat er in hun geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar de stad Kabul een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

3.6. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM en artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de verwerende partij in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.7. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekers op het CGVS werden gehoord. Tijdens dit interview kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is.

De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over verzoekers' land van herkomst en op alle dienstige stukken. De stelling dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

3.9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend negentien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES